

ventet paa et halvt hundrede Aar, synes jeg rigtignok, at man maatte kunne kræve, at Retfærdigheden paa dette Omraade førtes fuldt ud, og at der sørgedes for, at rig og fattig bleve stillede ganske lige. Og hermed mener jeg ikke, at de skulle stilles lige slet, men at de skulle stilles lige godt, nemlig saaledes, at der ikke alene er Adgang til at anklage dem, men ogsaa er et Paabud om, at saa snart et Menneske bliver anklaget af det offentlige for en kriminel Forbrydelse, skal der ogsaa fra det offentlige Side beskikkes en Forsvarer til at varetage de paagældendes Interesser under hele Retshandlingen.

Med Hensyn i øvrigt til den Maade, hvorpaa man anvender Retsmidlerne, altsaa Midlerne til at sikre sig, at den Retshandling, der skal foretages over for den Forbrydelse, der skal efterforskes og straffes, sker; er der egentlig ikke i Forslaget i Princippet afveget fra den Tilstand, vi have nu; der er givet Adgang for Politiet til at anholde akkurat i samme Omfang som nu, og der er ogsaa givet Adgang for Dommere til med de samme Tidsfrister, som ere bestemte i Grundloven, at afsige Arrestdekreter. I hvert Fald synes jeg ikke, at her er Begrænsning nok, og navnlig synes jeg, det er meget farligt, at man i saa høj Grad har opretholdt Benyttelsen af Varetægtsarrest, naar man ikke har gennemført Princippet om Forsvar og Anklage af Myndigheder, der fuldt ud gennem hele Strafferetsplejen ere uafhængige af Dommerne. Jeg synes, man godt kunde være gaaet til en Begrænsning af Varetægtsarrest, ikke i Tidsudstrækning, det forstaar jeg vel, der maa man sørge for, at Begrænsningen fremkommer derigennem, at der fra Sagens Anlæg og til der falder Dom i Sagen, gaar saa kort Tid som muligt, det er jo ogsaa et af de Formaal, som tilstræbes ved Reformen, og som sikkert ogsaa kan naas; men jeg synes, at man meget godt maatte kunne træffe Bestemmelser i den Retning, at man, naar Folk sigtes for en Forbrydelse, og ikke tidligere have været straffede for en saadan eller lignende Forbrydelse, ikke burde kunne anholde dem og sætte dem i Varetægtsarrest, medmindre det under Sagens Gang, naar man er naaet et Stykke frem, skulde vise sig at være nødvendigt, fordi man vil sikre sig, at den paagældende ogsaa kommer til at lide den ret betydelige Straf, som han utvivlsomt vilde blive idømt ved Dom af Retten. Jeg synes, at det ikke maatte være tilladt at anholde Mennesker, navnlig første Gang, de anklages

for en Forbrydelse, medmindre de gribes paa fersk Gerning, i grovt Tyveri eller i andre grove Forbrydelser, og man har Formodning om, at disse Mennesker ville uddrage sig og kunne uddrage sig for Straf for denne Forbrydelse, saa bliver Sagen en anden; men det sker meget ofte, at fattige Folk, Folk, der staa i en tjenende Stilling, i Arbejdsforhold o. s. v., paa en mange Gange løs og ugrundet Anmeldelse, blive anholdte. Det synes jeg er ganske urimeligt. Overhovedet mener jeg, at Benyttelse af Anholdelse og Varetægtsarrest trænger til en grundig Undersøgelse og Bearbejdelse her i Tinget, inden man kan anse det for ordnet paa en forsvarlig Maade. Sagen er jo nemlig den, at galt er det, naar de sigtes for at have begaaet en Forbrydelse, som de ikke have begaaet; men værre er det, hvor man anholder og fængsler dem i længere Tid, og det saa viser sig, at de ikke have begaaet den paagældende Forbrydelse. Og selv om det skulde vise sig, at de paagældende ere skyldige, er det dog sikkert, at en Anholdelse kan drage overmaade skæbnesvangre Følger efter sig, ikke alene for den paagældende selv, men meget ofte for hans Familie, hans Hustru og Børn og andre paarørende, som kunde blive til ubodelig Skade baade for ham og dem for Eftertiden, og sikkert er det, at adskillige Hjem ere ved saadanne Lejligheder bleve ødelagte til Skade for de paagældende og til Byrde for det offentlige paa andre Omraader.

Jeg sagde før, at det, hvorom det gjaldt, var, at vi ved en Retsreform nu stillede alle lige, baade rig og fattig, stillede dem alle lige godt i Retssikkerhed, i Adgang til at skaffe sig sin Ret. Men naar man vil fastholde dette, maa man sikkert ogsaa gaa til en anden Reform, nemlig den at skaffe Adgang til Retshjælp for Befolkningen. Jeg synes, at Spørgsmaalet om den Stilling, som de, der anklages af den offentlige Myndighed, skulle have, løses derigennem, at man fuldt ud indfører Anklage- og Forsvarsprincippet. Men naar Talen er om borgerlige Retstrætter, er det jo saaledes, at det i al Almindelighed afhænger af, hvorvidt man har Raad til at søge sin Ret, om man faar sin Ret eller ikke. Her er gjort et ganske lille Tilløb i Lovforslaget i en lille Bestemmelse om, at man i Smaasager, der dreje sig om under et halvt Hundrede Kroner, kan paa kalde Retsbetjentens Vejledning allerede med Hensyn til Affattelsen af Klagen; men ellers har man i al Almindelighed